

Wõrru-linnas: 1) 7mal Nääri-kuu pääwal, linna-laot.
 2) 2fel Kūnla-kuu p. 3) 22fel Kūnla-kuu p. suur
 jassa laot, 8 pāawa. 4) 10mal Jūri-kuu p., weisse-laot.
 5) 24mal Jaani-kuu p. weisse-laot. 6) 24mal Mikli-
 kuu p., Mikli-laot. 7) 7mal Wiina-kuu p., linna-laot.
 8) 20mal Talwe-kuu pāawal, weisse-laot.

Narwa-linn veab lina, weisse ja hobhuse-laata 6maist kuuini
 10ma Kūnla-kuu pāawani — ja 20maist kuuini 23ma
 Mikli-kuu pāawani.

Saltsburgi wäljaminniad ommalt maalt.

Konfistoriumist lituse-antromi wāart arwatud kiri.

Punnastand pallete ja hiilgawa silmadega tuli
 Anna, omma wannemate esjimeene tüttar, üks 13
 ehk 14 aastane terrase näoga laps, kōjo. „Mis
 ollen minna tänna kolis kuulnud!“ ütles temma.
 „Möttelge agga, Saltsburgi rahwa wäljaminne-
 misest ommalt maalt sai tänna rāgitud, kedda Preisi
 kuningas Fridrik Willem I kristlikko armastuse
 ja heldusega omma male ülles wōtnud. Kui kool-
 meister ütles: „Üks sugguwōssa sest waesest wälja-
 aetud rahwast istub ka meie keskel,“ siis wata-
 sine meie keik immespannes teine teise silmi, ja
 ei teadnud mitte kas se nalja woi tōe jut olli;
 agga koolmeister ütles: „Jah, se on nenda. Üks
 wōsjufene Saltsburgi rahwast on meie keskis, ja
 kui temma jedda isse ei tea, siis pean minna tedda
 küil nimmetama ja ta woib omma wannemate käest
 küsida, kas se ei olle nenda. Nende sannadega
 näitas ta minno peale ja nimmetas mind. Kas

sa ei tea sest ühtegi?“ küsis temma. Ja häbbe-
 nedes piddin ma üttema: „Ei.“ „Koh siis küsji
 kui sa kōjo tulled. Sinno wannaisja woib jedda
 keige parremine teada, sest temma omma wanna-
 emma emma olli ka selle wagga rahwa seast, kes
 usso pärrast kallist isfamaad mahhajätsid.“ Kōli-
 lõppetusel linnitas temma mind weel kawa, sind,
 armas wannaisja, palluda, meile meie Saltsburgi
 esjivannemate ello käili rākida, et ma siis pärrast
 ka temmale sest woiksin teada anda. Ja niitid
 üttelge ommetegi; kas meie ei olle siis mitte siit
 linna pärrised lapsed? Kas se on tōeste nenda tōssji?“

„Jah, tōeste“, ütles wannaisja, „meie esjivanne-
 mad, emma poolt, on küil Saltsburgist pärritud,
 ja kui teie himmustate, siis tahhan ma teile tänna
 õhto jedda luggo rākida.“

Mi pea kui õhto sõma wiimne sutāis sõdud olli
 lūkkati lastest laud ja tolid paigale ja keik pallusid
 wannaisja peale hakkata, ja lubbasid waitled olla.

Wannaisja agga läks weel enne omma lamri ja
 tōi kaks weikest õlliwärwiga malitud pilti. Panni
 neid laua peale, ja ütles:

„Wadake, need on need armsad waggad wanne-
 mad. Se üks pilt on minno õnnis wannaemma
 emma, kedda üks walli, kōwwasüddamega mees
 ommalt maalt ärraajas; agga, mis temmale esmast
 suurt süddame wallo teggi sai temmale pärrast
 õnnets ja sel teadmata wööral maal leidis temma
 armsad armolised süddamed. Agga minna tahhan